

Azonosító: ART17 2011 09 30

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2011. 09. 07. szerda

Bálint-házban a Szabad Zsidó Tanház előadássorozat keretében

Kárpáti Ildikó: Példák a Teremtés könyvének filmes ábrázolására

a Magyar Zsidó Kulturális Egyesület és a Szombat folyóirat
által szervezett előadássorozat keretében

Kárpáti Ildikó:

Példák a Teremtés könyvének filmes ábrázolására

címmel tartó filmvetítéssel összekötött előadást és utána beszélgetést a témáról.

Az előadás időpontja:

2011. szeptember 07. szerda 18⁰⁰

Helyszín:

Bálint Zsidó Közösségi ház emeleti Gombóc terme
1065. Budapest, Révay utca 16.

KÁRPÁTI ILDIKÓ

2005- Országos Rabbiképző – Zsidó Egyetem, Budapest
Doktorandusz hallgató. A doktori munka témája: A kiábrázolás művészet-szociológiája
– A zsidó identitás az amerikai film történetében.

2001-2005 Országos Rabbiképző – Zsidó Egyetem, Budapest
Kulturörökség diploma kitüntetéssel.

1998-2001 Színház- és Filmművészeti Egyetem Műgököp-tudományi Szak
Budapest, Műgököpelmélet, filmpedagógia szakon diploma.

1999-2001 Janus Pannónius Tudományegyetem FEEFI Felneöképzési-
és Kulturális menedzser (kiegészítő) Szak Pécs
Felneöképzési- és kulturális menedzser egyetemi szakon diploma

1996-1999 Janus Pannónius Tudományegyetem FEEFI Művelődésszervező Szak
Budapesti ágazat
Művelődésszervező, fiiskolai diploma

1996-1997 Magyar Hírlap Oktatói Stúdió Budapest
Műgököpgyártás, videóinterjú-készítő (középfokú) szakképzés

1992-1996 Toldi Ferenc Gimnázium, Budapest

Támogatók:

The L.A. Pincus Fund for Jewish Education in The Diaspora és a Bálint Ház.
Program koordinátor: nersz@t-online.hu

Ezen a napon, meghallgattuk Kárpáti Ildikó doktorandusz, fenti címmel tartott előadását, a Bálint Házban. Imre azt szokta kérdezni, ha együtt nézünk meg egy filmet a lányával, hogy: „Ugyanazt a filmet láttuk?” Az előadásban idézett két filmre vonatkozóan is a feltehető a kérdés!

Radu Mihaileanu: Élj és boldogulj! (2006), és Huszárik Zoltán: Amerigo Tot portré (1969) c. filmekből csak halványan dereng a néző számára a „teremtés” gondolata, legfeljebb azt mondhatjuk, hogy mind a kettő érzelmekkel telített nagyon szép film. Pedig, ahogyan az, az Ildikó előadásából kiderül, keményen benne van mind a két filmben a teremtés gondolata.

A Bálint Ház, „Szabad Zsidó Tanház” című sorozatában a következő két filmes vonatkozású előadás: **Mezei Zoltán: A visszaemlékezések felhasználása a dokumentumfilm készítésében** (2011.09.21 szerda 18 óra) és **Kárpáti Ildikó: A zsidó identitás az amerikai film történetében** (2011.10.05. szerda 18 óra), Gombóc-termében lesz. Mindenkit szeretettel várnak.

balhézzak. Olyan sikeres lettem, hogy még ma is felismerem, ha véletlenül meghallom, persze direkt nem hallgatom, azért!)

Szóval megtetszett a Bizottság zenéje, nagyon jónak tartottam a szövegeket. Azután megtudtam, hogy ezek az emberek autodidakta művészek, ma is őrzöm a Fiacskám rajzait, amelyek erősen Bizottság ízűek. A Gyerekemen keresztül nagy hatással voltak rám is. És bár performansznak tartottam „csak” feltűnést keltőnek a működésüket, beláttam, hogy ma már nem lehet úgy alkotni, mint 100 évvel ezelőtt. Megpróbáltam értelmezni, szeretni. Ugye nem lehet figyelmen kívül hagyni a kortárs alkotókat, mint például El Kazovszkijt, (kutyák, farkasok?), vagy Böröcz Andrást (ceruzák), vagy Szirtes Jánost (denevérek), ezek a művészek fektették le azokat az alapokat, amelyek ismeretében már nem volt olyan nehéz befogadni Bizottság három művészt. (Zolinak volt egy barátja a Szeift Béla, aki hasonló stílusban festett, Zoli úgy támogatta, hogy felvásárolta a képeit, mára teljesen megkeseredett öreg ember lett belőle, mármint a festőből, mert a Zoliról tudjuk, hogy Ő már.... Szeift művész úrnak az elmúlt közel 20 évben csak egyszer volt kiállítása, amiről tudtunk, elmentünk a Lányokkal megnézni, egy darabig nézték, azután szóltak, hogy menjünk ki innen, mert félnek!)

Csak az összehasonlítás kedvéért, ide másoltam egy Szeift képet.

Szeift Béla: Lidércek 2004.

Szóval, nem ért váratlanul a Bizottság alkotói tevékenysége.

Azután a Kisfiam elment katonának, majd elköltözött, ezért-e vagy egyébként is a Bizottság eltűnt. (Számunkra.)

A jelenlegi kiállítás hatalmas anyag. A helyzet az, hogy egész napos program lenne megtekinteni. Ha mindent becsületesen végig akarsz nézni, hallgatni, akkor bizony több óra hossza szükségeltetik. Sőt rendszeresen oda kell járni, mert különböző rendezvények vannak! Tudom, hogy készül egy film is a kiállítás rendezésének folyamatáról, nyilatkozatok, jelenetsorok, képek róluk, hogyan ugrál, hogyan sétál, hogyan eszik, Ő a nagy művész stb. Nem mondom, hogy rossz, nem mondom, hogy jó, csak annyit, hogy nekem ez már sok. (Sokk!)

Leginkább a Kisfiamnak kellene megnéznie ezt a kiállítást. Ami nem is igazán kiállítás, hanem egy „művelődésházi” program sorozat, ami beavatna (ha

hagynád) a három művész jelenlegi életébe is, mert ez nem egy retró kiállítás (az is persze), hanem egy mai, a jelenben zajló élményanyag halmaz.

Hitvallásuk: „minden lehet művészet, az élet maga is művészet”, ebbe azután belefér a lavórba áztatott szőrös férfiláb is. Amikor nem áztatunk a lefordított lavór tetején egy zsemlet tartunk, hogy a női mellekre emlékeztessen minket, férfiakat! De nagy igazság az, hogy: művészet az, amit annak tartunk!

(Mellesleg kívánom megjegyezni, hogy a Műcsarnok újszerű dologba vágta a fejszójét, egy kiállítási jeggyel azonban nem lehet megúszni, mert az igazgató szándéka szerint szinte naponta vissza-vissza kell járni és ez így eléggé költséges dolognak tűnik! Imre szólt, hogy vannak kedvezmények. Hát akkor csak rajta, november 13-ig lehet menni megtekinteni!

Szintén ugyanezen a napon, szombaton este jegyünk volt az Operába egy érdekes 3D-s kísérleti előadásra.

Ravel: Boleró és Bartók: A Kékszakállú herceg vára

Emléklapot is kaptunk, íme:

Talán nem kell különösebben magyarázni, hogy napjaink nagy vitája, hogy van-e értelme operát játszani a 21. században és, ha igen, akkor hogyan, milyen formában, hogy a közönség (ismét) járjon operába és élvezze is azt, amit lát, hall. Hogyan lehet elérni ezt? Látvánnyal. (Gondolják sokan!) Igen ám, de a látvány nagyon sokba kerül: időbe, munkába, díszletezésbe, tárolásba, szóval rengeteg mindenbe és ez a rengeteg minden nagyon sok pénzbe !

Érdekes módon a közönség pedig nem igényli a hatalmas díszlet háttérrel, nem kell már az agyon „komplettírozott” opera (kifejezés a Bächer Ivántól származik), bizonyíték erre a MÜPA sikeres működése, ahol normális díszlet

nem is fér el a színpadon, hiszen hangversenyteremnek épült és nem színháznak. Igaz feltalálták a „félíg scenírozott” előadást, amiről kiderült az elmúlt évek során, hogy tökéletesen bevált, a közönség „veszi a lapot” és nem hiányolja a szájbarágós díszletet. Fő a zene és az énekes!

És a közönség átszokik a MÜPÁ-ba!

(Itt muszáj megjegyezni, hogy ennek egyszerű praktikus okai is vannak: van garázs, van mozgólépcső, van lift, ami felvisz a harmadik emeletre és nem kell belehalnod a lépcsőmászásba, és az előadás végén nem találsz a kocsidat odabilincselve a Dalszínház utcához! Ez az utóbbi a legszebb opera előadást is hazavágja! Másik megjegyzésem, hogy színház-, opera-, és zeneellenes a parkolás társaság illetve a megbízójuk, mert az egész VI. kerületben 8 óráig kell parkolási díjat fizetni. Hogy jössz ki bedobni a pénzt?)

Mit tehet ilyenkor az Operaház, megpróbál valamit újítani, hogy – talán – visszanyeri az elpártolt közönségét!

Hát ilyen előadást láttunk!

Imre szerint az ötlet jó, de egyelőre olyan drága, hogy a közönség képtelen megfizetni. (A kísérlet magán vállalkozás volt, ami azt jelenti, hogy nincs a jegyeken állami támogatás, azaz a tényleges költségeket fizetik a nézők, ennek következtében: a földszinten a jegyek Kb: 8.000.- -tól 30.000.- Ft-ba kerültek. Egyébként zsúfolásig tele volt az Operaház, igaz a többségük nem beszélt magyarul.)

Joseph-Maurice Ravel: Boleró

Kellett keresni egy olyan darabot, amihez egy aránylag kis színpadtér is elég, nincs sok szereplő, egy keskeny téglalap sávon el lehet boldogulni, mert a színpad háttérét elfoglalja egy vetítővászon, amelyre a 3D-s filmet vetítik. Jónak tűnt, tehát a tánc. A Spanyolországból érkezett együttes, **Lola Greco** együttese, úgy táncolták el a Bolerót, mintha Sevillában egy turista csoportnak adták volna elő produkciójukat egy bárban. A Ravel zenéje nem ilyen, erre a zenére nem lehet a dobogást előadni! (Akkor arattak sikert, amikor a ráadást táncolták el, kétszer is, amikor zene és vetítés nélkül „jutottak szóhoz”, mert egyébként, amit tudnak, azt tökéletesen tudták, nem Ők voltak a hibásak. Ezt azonban érezhették is, mert tényleg akkor produkálták magukat igazán, amikor csak rájuk figyelt a közönség.)

Szóval láttunk egy táncot, láttunk egy 3D-s filmet és hallottuk Ravel Boleróját, de ebben az előadásban ennek a három dolognak semmi, de semmi köze nem volt egymáshoz.

Valaki mondta, hogy nem látta a táncot, mert a filmet nézte. Így van, valóban én is azt vettem észre, hogy a felém közeledő vetített rózsát nézem és nem a táncot. Ráadásul a filmen volt olyan jelenet, amikor egy hatalmas meztelen nő volt a háttérben, nemi szervétől a melléig, mint egy dimbes-dombos táj és közben kis fehér spermácskák kralloztak felém, örült sebességgel. Majdnem felröhögtem, hogy bocsánat, de a színpadon van az alany, nem a nézőtér!

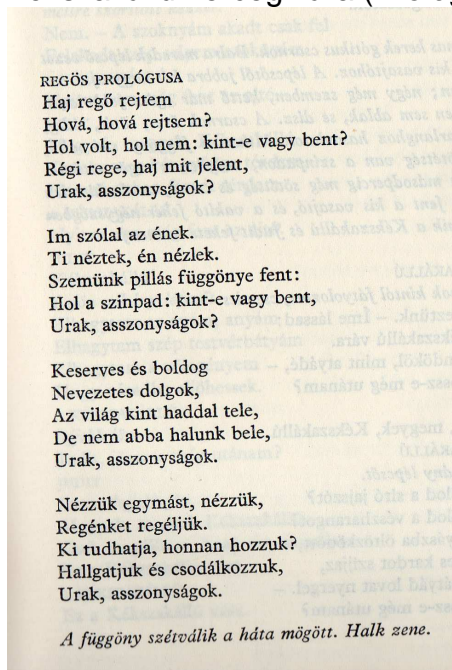
A nézőtéren ült a Fáy Miklós borzasztó kíváncsian várom, hogy milyen kritikát fog írni? (Ő lépett a valamikori Demeter Imre és a nem olyan régen elhunyt M.G.P helyére az én világomban!)

Bartók Béla – Balázs Béla: A kékszakállú herceg vára

Ha van olyan mű, ami alkalmas, és alkalmat ad a kísérletezésre, akkor Bartók Béla és Balázs Béla műve igazán alkalmas! Ez a mű egy mese, egy nagyon szép mese: Holt volt, hol nem: kint-e vagy bent....

A prologust elmondta valaki, sajnos nem ismertem fel a hangot, mert annyira rosszul volt hangosítva, még az is lehet, hogy maga Bartók Béla mondja, de rossz volt, nem lehetett tisztán érteni. Egyébként nem szokták elmondani az előadás előtt soha. Most idemásoltam, hogy olvassátok el, mert nagyon szép!

Balázs Béla: A kékszakállú herceg vára (Prológus)

Szóval, jónak kellett volna lennie a vetítésnek. Ugyebár a Kékszakállú egy két személyes opera. Nincs nagy mozgás, elég a kis hely, elég egy pár lépcső amin fel és amin le, ebben az esetben, színpadi mozgásnak elég. Jöhet a vetítés. Lehetnek oszlopok, nyílhatnak ablakok „messze néző, szép könyöklő” és semmi nem lehet alkalmasabb a vetítésre, mint a hét ajtó, amelyek mögött csupa rejtély lakozik, lehet vetíteni fegyvert, kincset, könnyeket, és ezek stilizált változatait. Igazán könnyen lehet minden véres is!

Így is volt, jó is volt, egy kicsit kevesebb még jobb lett volna. A legjobb az utolsó kép lett, amikor a háttér abbahagyta a főszereplését és átadta a színpadot a tényleges cselekménynek, amikor felvonulnak a régi asszonyok és Judit beáll közéjük „Övé lesz már minden éjjel. És mindig is éjjel lesz már” *Teljes sötétség van megint, melyben a Kékszakállú eltűnik.*

Vége! Taps!

Lehet, hogy van jövője a 3D Live, Live módszernek, csak meg kell találni a megfelelő művet és a hozzá való ízlést, ami nem hagyja, hogy a mellékszereplő indokolatlanul főszereplővé váljon!

További észrevételem az előadással kapcsolatosan:

Komlós Ildikó

Egy szavát sem lehetett érteni! Magyarul énekel és nem értem, akkor hogyan lehet világhírű, az olasz szavakat érthetően ejti csak a magyart nem? A tavalyi jelmezbál miatt (Erősen zanzásított Kékszakállút adtuk elő az Imrével, Kass

János által tervezett jelmezbe öltözve) megtanultam Judit szövegét, hogy szinkronban legyek az énekesnővel, és ez segített a szöveg értésében, de hát rémes volt!

Kovács István viszont maga volt a tökély. Szép hang, szép pasi, tökéletes kiejtés kell ennél több? (Időközben megjelent a Fáy Miklós kritikája a Népszabiban, a 3D-ről azt írta, amit nagyjából én is, de a Kovács Istvánt alaposan leszúrta, kár, mert nekem tetszett!)

Imre megállapítása, hogy nagyon sötét a színpad, igaz, mert a vetítés adja majdnem 100 %-ban a színpadi fényt, de a Kékszakállúhoz illik, mert a vár: "Hideg, sötét"

Komlós Ildikó az ötletgazdája a 3D Live Live operaelőadásnak és amennyiben beválik, elterjed a világban, biztosan nem fog rosszul járni. Nekünk nézőknek meg, meg kell tanulnunk, hogy a zenészek, énekesek, díszlet- és jelmeztervezők mellé bevonulnak az egyéb szereplők, mint például: Grafikus, speciális 3D effektek tervezője, látványtervező, számítástechnikusok.

„A kékszakállú herceg vára - Bolero. Opera. 2011. szeptember 7., 9., 10. Három nap, amire mindenki emlékezni fog, hiszen talán örökre megváltoztatja ...” Lásd: www.3dlivelive.com

Az én Uram, pedig most csúszott le kb. harmadszor a világhírnévről, mert Ő fedezte fel a ICE tea-t, aki nálunk valaha előfordult, az tudja, hogy az előre elkészített és hűtött tea mindenki rendelkezésére áll, mondjuk 40 éve és a „világ legjobb” itala.

Azután Ő vetette fel a „Befogadó színház gondolatát”, szintén legalább 30 évvel ezelőtt. Olyan színházat szeretne – mondta -, ahol nem lenne társulat, de az ország minden tájáról hívna darabokat, lehetőséget kapnának a vidéki színházak budapesti szereplésre, a Budapestiek, pedig átfogó képet kapnának

a vidéki színházak teljesítményéről. Ezt az ötletét a Honvéd Művelődési Házban ki is próbálta, de a rendszerváltás után, megbukott az ügye, a szállítási költségen, mert ki fizette volna azt?

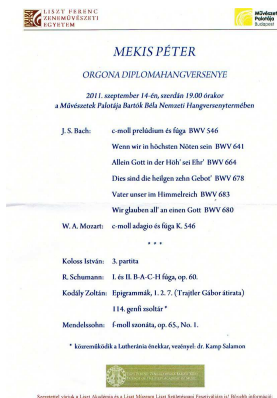
Azután a Jordán Tamás, amikor a Nemzeti Színház igazgatója lett, állt elő ezzel a gondolattal. Az Ő verziója azon alapult, hogy a „Nemzeti Színház” a NEMZET színháza, tehát felléphet benne minden magyar társulat, s lőn... Láttunk is pár jó vidéki darabot. Például: Szabó Magda: Kiálts város című darabját, a debreceni színház vendégjátékát. (Szabó Magda is jelen volt!)

És most jött el a harmadik vesztesége, hiszen álma és vágya volt egy olyan Wagner előadás megvalósítása, amelynek nincs díszlete csak vetített háttere. Hát most ez is nélküle valósul meg!

A Nyugati Pályaudvar kiállítási (Csontváry) csarnokká varázslását már meg sem említem! (A'la: Musée d'Orsay) Miért is kell bejönnie egy vonatnak a Nagykörút kellős közepébe? Tudom, tudom, mintha a Szűcs Zsuzsi mondta volna, hogy vonattal jár dolgozni.

2011. 09. 14. szerda

MÜPA

The image shows a program for the 'MEKIS PÉTER ORGONA DIPLOMAHANGVERSENYE' (Mekis Péter Organ Solo Competition). It is scheduled for September 14, 2011, at 19:00 at the Művészetek Palotája Bunkó Béla Nemzeti Hangversenytermében. The program includes works by J.S. Bach, W.A. Mozart, F. Liszt, B.A. C. Schumann, and K. Kodály. The organist is Imre Székely. The program is presented by the Magyar Zenei Akadémia.

MEKIS PÉTER
ORGONA DIPLOMAHANGVERSENYE
2011. szeptember 14-én, szerda 19:00 órákor
a Művészetek Palotájának Bunkó Béla Nemzeti Hangversenytermében

J.S. Bach: c-moll prelúdium és fuga BWV 546
Wenn wir in höchsten Nöten sein BWV 641
Alles Gott in der Höh' sei Ehr' BWV 664
Dies sind die heiligen zehn Gebote BWV 678
Vater unser im Himmelreich BWV 683
Wir glauben all an einen Gott BWV 680

W.A. Mozart: c-moll adagio és fuga K. 546
***

Kodály István: 3. partita
B. Schumann: 1. és II. B-A-C-H fuga, op. 68
Kodály Zoltán: Fp-programok, 1. 3. 7. (Trapez Gábor átírta)
114. gong' nóták*

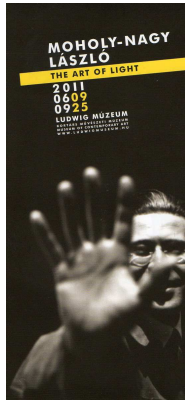
Mendelssohn: Fenn a szentek, op. 65, No. 1.

* kiemelkedő a Lutheránus énekek, szerzőp. dr. Kanyó Sándor

Valahogy úgy adódott, hogy a MÜPA orgonáját eddig még nem hallottuk. Most azonban az Imre felfedezte, hogy egy fiatalembernek, **Mekis Péternek**, orgona diplomahangversenye lesz a MÜPÁ-ban. (Zeneakadémiát felújítják). A belépés ingyenes. Elmenjünk? Menjünk. Az előcsarnokban ült egy kis hölgy, mint kiderült a Zeneakadémia PR (Public Relations) menedzsere és tőle kaptunk jegyet a fsz. 14 sorba, középre. (Általában a III. emeleten szoktunk ülni, ott 2000.- Ft a jegy.) Az orgona maga csodálatosan szólt (mit is vártunk?), de a közel két órás koncert soknak bizonyult a vége felé már csak annyit hallottunk, hogy nagyon hangos, és egymásba folynak a hangok. Erre szokták azt mondani, hogy: Jóból is megárt a sok! Egyébként egy halom Istenes zenét hallottunk, Bach-ot, Mozart-ot, Schumann-t, Mendelssohn-t, és egy Kodály átíratot, ami nagyon emlékeztetett a „Felszállott a páva” kezdetű népdalra. Eddig csak Varnus Xavér orgona koncertet hallottam, többször is, azt nem utam.

LUMÚ azaz Ludwig Múzeum

Szeptember 25-én bezár a **Moholy-Nagy** kiállítás és itt volt a soha vissza nem térő alkalom, hogy ugyanezen a napon azt is megtekintsük. Az a szokás, hogy ha van jegyed a Hangversenyterembe, akkor azzal a jeggyel bemehetsz a Múzeumba is. Bemutattuk az (ingyenes) jegyünket és bemehettünk ingyenesen a Múzeumba. Szuper, így él egy „kisnyugdíjas”, él a lehetőségekkel.

Hatalmas anyag van (volt) kiállítva, de az Imrének (ez a korszak a kedvence!) van egy csodálatos könyve, olyan régi, hogy 250.- Ft. volt az ára és abban benne van a teljes kiállított anyag. Itthon végignéztük a kiállítást újra, a könyv segítségével. (Passuth Krisztina) Most egy ilyen album ára, kb.: 10.000.- Ft. Szép este volt!

2011. 09. 21. szerda

Bálint-házban a Szabad Zsidó Tanház előadássorozat keretében

Szabad Zsidó Tanház

a Magyar Zsidó Kulturális Egyesület és a Szombat folyóirat által szervezett előadássorozat keretében

Mezei Zoltán:
A visszaemlékezések felhasználása a dokumentumfilm készítésében

címvel tartó filmvetítéssel összekötött előadást és utána beszélgetést a témáról.

Az előadás időpontja:
2011. szeptember 21. szerda 18⁰⁰

Helyszín:
Bálint Zsidó Közösségi ház emeleti Gombóc terme
1065. Budapest, Révay utca 16.

MEZEI ZOLTÁN
Szent Pál Akadémia
Országos Rabbiképző Zsidó Egyetem Művelődéstörténet szak
Foglalkozása dokumentumfilmes és forgatókönyvíró
Több SOA-val foglalkozó film szerkesztője és forgatókönyv írója
(SOA napja: KL-Auschwitz filmek)

Támogatók:
The L.A. Pincus Fund for Jewish Education in The Diaspora és a Bálint Ház.
Program koordinátor: neresz@t-online.hu

Meghallgattuk Mezei Zoltán: A visszaemlékezések felhasználása dokumentumfilm készítésében címvel tartott előadását.

2011. 09. 24. szombat

napok keretében megtekintettük a Mátyás templomot, és a templom múzeumát vezetéssel.

Mátyás templom a karzatról   Restaurált múzeumi kincsek:
Angyali üdvözet köre festett kép és két kis szobor, a leszerelt szélkakas

Csak jelentkezni kellett az Interneten és már mehettünk is. Gyönyörű idő volt, 10 órától 11 óráig (+ még egy kicsit!) tartott a szakszerű vezetés. Jelenleg a belső felújítás folyik, ami elkészült az nagyon gyönyörű, például az emeleti múzeumi rész. Jól tettük, hogy elmentünk. (A vezetés ingyenes volt!) Utána sétáltunk egy kicsinyét a várban.

2011. 09. 28. csütörtök

Magyar Állami Operaház főpróba

Giuseppe Verdi: Simon Boccanegra

Részemről ez az előadás kimaradt! Nagyon sajnálatos módon az előadás napján kórházba kerültem. Imre ott volt, de megígérte, hogy októberre vesz jegyet a főpróbával azonos szereposztásos előadásra és akkor majd beszámolok.

Két könyvet olvastam mostanában, az egyik: Bächer Iván: Kószaló (Lásd: Népszabiban folyamatosan), a másik: Popper Péter: Hazugság nélkül (A Kismajziktól és a Doszpitől kaptam, amikor meglátogattak, amikor a múlt hónapban voltam kórházban).

A Poppert újra fogom olvasni, mert egyszerűen nem értem, pedig a Kislányom azt mondta a könyvről, hogy „nem a legjobb műve a Popper tanár úrnak”, átment ezotériába! Magammal vittem a kórházba (a mostaniba), hogy újra elolvassam, de olyanok voltak a körülmények, hogy csak 10. oldalig jutottam az olvasással.

Két idézet a könyvből:

Az **indusztriális** kórházi vagy rendelőintézeti **orvoslás** úgy működik, mint egy nagyipari autójavító műhely. Itt is, ott is specialisták vannak. A javítóműhelyben motorszerelők, karosszériások, elektromos szerelők, kárpitosok, fényezők, stb. A kórházban kardiológusok, belgyógyászok, endokrinológusok, gégészek, sebészek stb. Attól függően lépnek akcióba, hogy mi a baj. Érdeklődésük középpontjában a beteg szerv áll. Maga az ember a beteg szerv tokjává devalválódik. Benne van a rosszul működő szív vagy vese. A toknak pedig ne legyenek túlzott személyes igényei. Ennek megfelelően jó beteg az, aki szerény, alkalmazkodó, kellő áhítattal tekint a "szakemberre", és főként rutinszerűen gyógyítható. Rosszabb beteg, aki problémát, fejtörést okoz. A gyógyíthatatlan beteg pedig az orvoslás selejtje. (Tanúsíthatom, mint beteg!)

Az **indusztriális pedagógia** futószalagként működik. A futószalagra hatéves korában, amikor szalagérett, ráállítják a gyereket, és minden tanórán rászereznek egy kis többlettudást irodalomból, fizikából, matematikából stb. Tizennyolc év múlva, mint diplomás állérmiségi, lelép a futószalagról. Jogász, orvos, mérnök lett belőle. Jó gyerek az, aki megadóan hagyja, hogy a tudáselemeket fokozatosan rászerezljék. Rossz, aki ágál, vagy számára túl lassú, vagy túl gyors a futószalag sebessége. Ezeket, mint lelki beteget, pszichológushoz, pszichiáterhez, nevelési tanácsadóba kell küldeni. (Tanúsíthatom, mint nagymama!)

És idemásoltam Bächer könyvből egy Áprily idézetet, amivel teljesen egyetértek, nyilván a Bächer is, különben nem idézte volna, aktuális, sajnos, ime:

„Szemeteken dühösség hályoga.

Veletek menni nem fogok soha.

A jövő elé tisztán állhatok:

Én láttam, mikor ti vakultatok.”

Közben kikerültem a kórházból, mint „problémás beteg” itthon folytatom a kúrát, gyógyszeresen, 21-én kell visszamennem kontrollra, szerencsére: csak az ambulanciára. (Remélem legalábbis!!!)

Ez volt a szeptember hó, sokszor melegebb, mint egy nyári hónap, kinek jó volt, kinek rossz, de élet volt és ez a fő!

Üdvözet az Olvasónak!

Ibici